

holdelse. Man er dog enedes om en ændring, hvorved det tilkendegives, at amtskommunen i alle tilfælde skal bære en del af udgiften.

I forbindelse med § 17, der omhandler bestyrelsen af hovedlandeveje og landeveje og ministerens tilsyn dermed, havde Københavns og Frederiksberg kommuner oprindelig indstillet, at paragraffen ikke finder anvendelse på hovedlandeveje og landeveje i de to kommuner under hensyn til disses særlige forhold. Spørgsmålet har været forhandlet mellem ministeren for offentlige arbejder og de to kommuner, hvilket er resulteret i, at ministeren har stillet det forannævnte ændringsforslag til § 3 om, at de offentlige veje i Københavns og Frederiksberg kommuner alene inddeles i hovedlandeveje og biveje, hvilket bl. a. medfører, at ministerens tilsynsbeføjelser efter § 17 ikke kommer til anvendelse på sådanne veje, som i andre kommuner ville blive klassificeret som landeveje, men alene på hovedlandeveje.

Foreningen „Bymæssige Kommuner“ har fundet bestemmelserne i § 18, stk. 2-5, om amtsrådets tilsynsbeføjelser for vidtgående i forhold til sognekommunale biveje i kommuner med bymæssig bebyggelse.

Udvalget og ministeren har ment, at bestemmelserne stort set har måttet fastholdes af hensyn til den ensartede vedligeholdelse og udbygning af de sognekommunale biveje i amtsråds kredsen, men har dog fundet, at kommuner, der har en fast teknisk forvaltning, efter indstilling fra vejnævnet skal kunne fritages for at indsende deres projekter til anlægsarbejder på biveje til amtsrådets godkendelse, hvilket der stilles ændringsforslag om.

De samvirkende Sognerådsforeninger har endvidere indstillet, at bestemmelsen i § 18, stk. 5, om ministerens adgang til at pålægge en kommunalbestyrelse at udføre anlægsarbejder på biveje eller at anlægge nye biveje blev slettet.

Udvalget og ministeren har været enige om, at bestemmelsen kun kan tænkes at komme til anvendelse i undtagelsestilfælde, men at den på den anden side er nødvendig for at sikre, at vejanlæg, der er

af væsentlig betydning for én eller flere kommuner, ikke skal strande på modstand fra en enkelt kommune, som savner interesse i anlæggets udførelse. Det bemærkes endvidere, at ministerens beføjelse kun kan anvendes efter begæring af et amtsråd, som forgæves har søgt at få et sogneråd til at udføre det pågældende anlæg, og kun med tilslutning af vejnævnet. Endvidere kan bestemmelsen kun anvendes, når der ydes vejfondstilskud, hvilket i virkeligheden nødvendiggør, at beføjelsen henlægges til ministeren. Det må i øvrigt forventes, at selve bestemmelsens eksistens i mange tilfælde vil lette opnåelse af enighed mellem de interesserede kommuner om udførelse af påkrævede anlægsarbejder.

Amtsrådsforeningen har henstillet, at delingen af aflagte vejarealer skulle ske efter vejbestyrelsens bestemmelse i stedet for som foreslået i § 20 efter midtlinjen, idet dette i mange tilfælde skulle kunne medføre en mere hensigtsmæssig fordeling af de aflagte vejarealer. Udvalget og ministeren må dertil bemærke, at bestemmelsen om den tvungne deling efter midtlinjen kun kommer til anvendelse, når to lodsejere ikke kan blive enige om, hvem der skal have arealet, og at man har været betænkelig ved i sådanne tilfælde at lægge afgørelsen over til vejbestyrelsens frie skøn.

I forbindelse med § 23 har Amtsrådsforeningen fremsat ønske om, at der hjemles adgang til ekspropriation af erstatningsarealer for fredskovsarealer, der erhverves til vejanlæg. Udvalget og ministeren har ikke kunnet tiltræde dette, men det er oplyst, at landbrugsministeriet normalt vil frafalde krav om erstatningsarealer, når et hovedvejs- eller landvejsanlæg berører fredskovsarealer.

Landinspektørforeningen har over for udvalget henstillet, at det udtrykkelig i § 25 skulle angives, at en landinspektør skulle deltage i åstedsforretningen. Udvalget og ministeren bemærker i den anledning, at landinspektører i praksis vil medvirke ved de fleste åstedsforretninger, men af hensyn til den dermed forbundne arbejdsbyrde og af økonomiske grunde har man fundet det betænkeligt at lovfæste regler herom.